

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Udrag fra Det Sjælelige Gennembrud

Citation: Rode, Helge: "Det sjælelige Gennembrud", i Rode, Helge: *Det sjælelige Gennembrud*, Gyldendal, 1928, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_12-shoot-idm139797391945584/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Det sjælelige Gennembrud

Poesi. Digtekunstens kyndigste Elskere og Dommere, som kender Versets Hemmeligheder tilbunds, kan nok indvende et og andet mod hans lyriske Produktion. Der er en Del almindeligt Trav i hans Rytmer, og hist og her en sentimental Graadklump i hans Hals; men der bliver alligevel nok tilbage. Ingen vil gaa imod Aakjær, Kritiken maa altid ende med en Godkendelse. Det staar fast, at han har skrevet en Række Digte, som gaar lige ind i det brede Folk, stemplet med det aristokratiske Stempel, som ingen digterisk Popularitet kan undvære. Det, han har givet Danmark, er forsvarlig godt, det er ikke Oehlenschlägers yppige Frugter, ikke Drachmanns Vin, ikke Sophus Claussens hemmelighedsfulde Bryg; men god dansk Kost, friskbagt Brød, lifligt nykernet Smør, et skummende Krus Øl og en diamantklar lynende Dram.

Den, som skriver dette, har maaske mere at indvende mod Aakjær end de fleste; men fornægte hans Poesi. Nej! Agitatoren tramper nok temmelig tungt; men temmelig sporkøst alligevel. Man glemmer ham let, naar man husker paa Digteren.

Der er forsaavidt god Mening i, at man fejrer hans Fest med et Forsøg paa Enighed, da der jo virkelig er en vis bred Basis af Samstemmighed tilstede; men om der er Stof nok til at bære en saa drabelig Idyl er jo et Spørgsmaal, som jeg ikke kan besvare. En Digter maa imidlertid vurdere, at der vises Upartiskhed overfor Poesien. Det gøres her af den ene Part. Om den anden Part kan lære noget af det, ved jeg ikke.

For at bestemme Aakjærs Egenart og hans sær-

lige Stilling, kan en Sammenligning være nyttig. Hvordan staar han overfor Drachmann, som forrige Gang blev fejret paa Raadhuset? Aakjær har ikke hans Vingefang, intet af hans Overdaadighed, heller ikke hans fænomenale rytmiske Evne, der i lykkelige Øjeblikke frembragte Underværker af Ord-musik.

Men Aakjær har sine Fortrin. Han staar fastere plantet paa Jorden, i nøje Forbindelse med de Strømme af Kraft og Sundhed, som udgaar fra den. Det kan synes underligt at prise en Lyriker, fordi han ikke er altfor lyrisk. Men det er et Fortrin! Folket kender sig selv i Aakjær. Han giver dem det, de har i sig, men ellers ikke kan faa fat i, det daglige Livs Poesi, Arbejdets Værdighed og de simple Tings ophøjede Skønhed. Det er en stor Gave! Hans poetiske Rige er mindre end mange andres, men til Gengæld behersker han det, og gennemtrænger det og *er* saa helt og aldeles i det, at det bliver stort derved. Det vinder i Tæthed, hvad det mangler i Udstrækning. Han ejer sit Omraade paa en Gang som en Bonde og en Digter, som en Muldvarp og en Lærke, der stiger op mod Solen; men aldrig taber sin Traad til Jorden.

Den dybe Samhørighed med alt, hvad der gror og rører sig i hans Verden, er hans digteriske Adelsmærke. Han er Gaardbruger ogsaa i sine Vers; men han ejer Haren og Ræven og Musene og Himlens Fugle, lige saavel som Horset og Koen og Grisen og Hønsene. Lad være, at der er en Smule Pose i hans Holdning; det vil maaske ikke sige stort mere, end at han markerer sin Natur, hvilket stundom